

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/37/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617010321
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8617010321.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.04.2021, v trestnej veci proti obžalovanému N.. G.. Y. Ž., T. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona / ďalej len Tr.zák./, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/151/2017 zo dňa 02.09.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného N.. G.. Y. Ž., T. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný N.. G.. Y. Ž., T., nar. XX.XX.XXXX P. U., trvale bytom I. XXX, uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- ako zastupujúci starosta C. I. C.. U.Í., v rámci exekučného konania vykonávaného súdnym exekútorom T. Y. T. pod sp. zn. Ex 601/15 proti povinnému obec I. v prospech oprávneného Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, 26.01.2016 z účtu obce I. č. XXXXXXXXXXXX vedeného v Prima banke Slovensko, a.s., uhradil časť pohľadávky v sume 12.400,- eur na účet menovaného súdneho exekútora IBAN U. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXXXX, ako prejav vôle hradiť bez exekučného príkazu a na základe dohody medzi dlžníkom obcou I. a veriteľom H. Ž. - U., I. XXX, z 27.01.2016 o pristúpení k záväzku medzi dlžníkom a veriteľom, ktorou uznal neexistujúcu pohľadávku veriteľa voči dlžníkovi v sume 25.200,- eur, za vývoz nie nebezpečného odpadu z obce v roku 2014, 27.01.2016 písomne požiadal menovaného súdneho exekútora, aby zo sumy 12.400,- eur uhradenej obcou, bola suma 11.259,70 eur preúčtovaná k exekučnému konaniu vykonávanému týmto súdnym exekútorom pod sp. zn. Ex 602/15 proti povinnému H. Ž. - U., I. XXX, v prospech oprávneného Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, čo bolo týmto súdnym exekútorom akceptované a 28.01.2016 bola suma 11.259,- eur ku škode obce I. preúčtovaná z exekučného konania vedeného pod sp. zn. Ex 601/15 do exekučného konania vedeného pod sp. zn. Ex 602/15 a pohľadávka povinnej H. Ž. - U. I. XXX, tak bola úplne vyrovnaná a jej účty v peňažných ústavoch odblokované.

Za to mu bol uložený podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. k) a § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu mu bol podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. bola určená skúšobná doba v trvaní 30 mesiacov.

Uvedený rozsudok napadol ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku odvolaním obžalovaný, pričom svoje odvolanie následne písomným podaním sám i prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil. Uvádza, že má pochybnosti o správnosti skutkových zistení, poukazyval na audítorskú správu, podľa ktorej obec I. mala nezaevidované záväzky v účtovníctve vo výške cca 53.000,- eur

a poukazoval na výpoveď svedka I. X., ktorý bol do 16.09.2015 starostom tejto obce a ktorý na hlavnom pojednávaní, podľa obžalovaného, jednoznačne uviedol, že s H. Ž. uzatvoril zmluvu o vývoze odpadu. Namietal, že samosudkyňa neuznala výpoveď svedka X., pričom dodal, že podľa jeho názoru, zákonnej sudkyňi nič nebránilo predvolať jeho matku, aby doložila zmluvu o vývoze odpadu obcou. Ďalej odkazoval na to, že keď trestné stíhanie bolo začaté v máji 2017, tak v tom čase už žiadna škoda netrvala a celá situácia bola riadne ozrejmenej, čím obhajoba opierala svoje odvolanie aj o princíp ultima ratio, zásadu subsidiarity trestnoprávnej represie, keďže sa podľa názoru obžalovaného jednalo o prípad, ktorý mal súkromnoprávny základ, nejednalo sa o násilný trestný čin, nešlo o prípad, pri ktorom by mal štát využiť svoje právo v nevyhnutnej miere trestať v záujme ochrany celospoločenských záujmov. Podľa názoru obžalovaného, pri trestnom čine podvodu by malo ísť len o nepravdu, ktorú nie je možné zistiť bez ďalšieho, a to v prípadoch, ak tvrdenie podlieha preskúmaniu a tiež v prípadoch, kde sú pochybnosti o subjektívnej stránke konania obžalovaného v smere, že páchatel konal v presvedčení, že koná v súlade s právom. Tak odvolateľ poukazoval na to, že konal s vedomím, že pohľadávka voči H. Ž. existuje. Odkazoval aj na tzv. materiálny korektív, keď pre trestnosť prečinu sa vyžaduje vyšší stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť, a to vyšší ako nepatrný.

Vo vzťahu k výroku o treste mal odvolateľ za to, že tento výrok bol súdom vysvetlený rozpačito, keď pôvodne mu bol trestným rozkazom uložený peňažný trest vo výške 2.000,- eur, a keď využil svoje základné právo na obhajobu a podal odpor, bol mu uložený oveľa prísnejší trest, čo považoval za neodôvodnené, zvlášť, keď podľa jeho názoru bolo na hlavných pojednávaniach výsluchom svedka X. vykonané dokazovanie v jeho prospech. Podľa odvolateľa tak, aj s ohľadom na trestnú sadzbu predmetného prečinu, boli splnené podmienky na uloženie peňažného trestu. Pokiaľ potom okresný súd poukazoval na ďalšie konania, ktoré sa proti obžalovanému viedli, bolo to aj v čase, keď mu bol trestným rozkazom peňažný trest uložený, okresný súd nevezal pri výroku o treste do úvahy princíp prezumpcie neviny, nevezal do úvahy dobu, ktorá uplynula od skutku a nevezal do úvahy ani skutočnosť, že v konečnom dôsledku nedošlo ani k vzniku škody. Bolo tak podľa obžalovaného potrebné zohľadniť jeho osobné pomery a okolnosti skutku, pričom výrok o treste mal v sebe subsumovať nielen represívnu, ale aj výchovnú funkciu trestu a zásadu humanity, z ktorej vyplýva zákaz neprímeranej sankcie. Obžalovaný svojím podaním namietal proti doterajšiemu konaniu, keď odkazoval na prijatie trestného oznámenia podaného na priameho nadriadeného zákonnej sudkyne. Namietal aj spôsob, akým hodnotila doterajšie dôkazy, keď poukazovala na už zahľadený trest, tvrdiac, že taký trest už nepostačuje v predmetnej trestnej veci. Chybu videl obžalovaný aj v konaní vyšetrovateľa v tom, že vyšetrovateľ matke obžalovaného neodporúčal vypovedať, čím podľa názoru odvolateľa jej neumožnil vypovedať a čím zmaril predloženie dôkazov preukazujúcich jeho nevinu. Obžalovaný považoval za nelogické, aby v novembri vyrovnal zo svojich zdrojov manko v pokladni obce vyše 32.000,- eur a zároveň, aby hneď v januári obec obral o 11.000,- eur. Vo svojom vlastnom písomnom podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 07.04.2020 poukazoval aj na to, že podľa jeho názoru došlo k porušeniu práva na obhajobu, ktoré spočívalo v tom, že keď ešte pred 3 mesiacmi si zvolil obhajcu JUDr. Tomáša Taubera, ktorý ho zastupuje vo viacerých trestných veciach, tak podľa jeho názoru, ustanovenému obhajcovi JUDr. Ing. Adriánovi Cupákovi zastupovanie zvolením vlastného obhajcu zaniklo, tak od polovice januára súd, ako obžalovaný uviedol, neumožnil zvolenému obhajcovi nahliadnutie do spisu za účelom doplnenia dôvodov odvolania. Podľa názoru obžalovaného, nebola zachovaná lehota na prípravu, keďže ho nový obhajca vo väzbe nenavštívil, pretože mu nebol daný termín na naštudovanie spisu. Zároveň obžalovaný týmto svojím podaním písomne súhlasil, aby jeho trestná vec bola na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu dňa 08.04.2021 prejednaná bez jeho prítomnosti. V podstate z týchto dôvodov obžalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol alebo ho spod obžaloby oslobodil.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku /ďalej len Tr. por./, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.. Po takomto preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie je nedôvodné.

Právo na obhajobu v sebe zahŕňa právo na osobnú obhajobu, právo nechať sa obhajovať obhajcom, ktorým môže byť len advokát, právo na povinnú obhajobu, ako aj povinnosť orgánov činných v

trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému a okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Zároveň aj predstavuje vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. /rozsudok NS SR sp. zn. 4Tdo/50/2012 zo dňa 16.08.2012/

Treba uviesť, že odvolací súd žiadnemu z obhajcov obžalovaného, ani obhajcovi JUDr. Ing. Adriánovi Cupákovi, ktorý od svojho ustanovenia dňa 19.12.2019 kontinuálne poskytoval obžalovanému právnu pomoc, tak ani obhajcovi JUDr. Tomášovi Tauberovi, ktorého si obžalovaný písomne síce zvolil 18.01.2021, no oznámil to odvolaciemu súdu až dňa 19.01.2021, nebránil nahliadnuť do spisu, ktorým disponoval v období od 15.10.2020 do 21.02.2021 a od 18.03.2021 doposiaľ, teda s výnimkou, kedy bol spis predložený Najvyššiemu súdu SR za účelom rozhodnutia o návrhu obžalovaného na odňatie a prikázanie veci, umožnil obom, ako aj obžalovanému, dostatočne a v reálnom čase oboznámiť sa so spisom.

Podľa ustálenej súdnej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie Najvyššieho súdu publikované pod R 7/2011), právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.).

Podľa vlastného oznámenia obžalovaného, tohto zvolený obhajca vo väzbe nenavštívil za účelom porady. Oproti tomu ustanovený obhajca zabezpečil obžalovanému potrebnú právnu pomoc aktívnym zastupovaním v odvolacom konaní a ešte dňa 07.04.2021, teda deň pred konaním verejného zasadnutia, osobne navštívil obžalovaného vo výkone väzby, kedy mu obžalovaný nijako nevytýkal poskytovanie právnej pomoci a neprejavil vôľu, aby ustanovený obhajca vzhľadom na existenciu zvoleného obhajcu prestal obžalovaného v odvolacom konaní ako obhajca zastupovať. Nakoniec, bol to práve ustanovený obhajca, ktorý formuloval dôvody odvolania, ktoré bolo predmetom odvolacieho konania a ktorý na verejných zasadnutiach odvolacieho súdu prejavil ochotu obžalovaného obhajovať. Nad rámec uvedeného je potrebné už len dodať, že obžalovaný žiadne námietky voči ustanovenému obhajcovi a jeho činnosti nevzniesol, ani ústne ani písomne, či inou formou, ani osobne, či prostredníctvom inej osoby.

Na odstraňovanie prípadných nedostatkov v kvalite obhajoby ustanoveného obhajcu slúži inštitút oslobodenia od povinnosti obhajovania podľa § 43 Tr. por. /uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/53/2019 zo dňa 25.02.2020/.

K názoru obžalovaného, že potom, čo sa zvolený obhajca JUDr. Tomáš Tauber v konaní pred súdom ujal obhajoby, nedošlo k formálnemu zrušeniu ustanovenia obhajcu JUDr. Ing. Adriána Cupáka, možno dodať, že obžalovaný v konaní pred súdom obhajcom bol zastúpený už od 19.12.2019 z dôvodu uvedeného v § 37 ods. 1 písm. a) Tr. por. trvajúcom aj v súčasnosti, ani obhajca ani obžalovaný nepožiadali o oslobodenie od povinnosti obhajovania v súlade s § 43 ods. 1 Tr. por.. Obžalovaný do rozhodnutia odvolacieho súdu neprejavil vôľu, aby ho v predmetnom súdnom konaní obhajca JUDr. Ing. Adrián Cupák prestal zastupovať, len uvádzal, že podľa jeho názoru ustanovenému obhajcovi JUDr. Ing. Adriánovi Cupákovi zastupovanie zvolením vlastného obhajcu zaniklo. Obžalovaný neoznámil odvolaciemu súdu, že žiada, aby bol ustanovený obhajca zo závažných dôvodov oslobodený od povinnosti ho obhajovať. Zotrvaním ustanoveného obhajcu, ako nositeľa práv strany trestného konania v predmetnej trestnej veci, tak nebolo porušené právo obžalovaného na obhajobu.

Podľa § 36 ods. 5 Tr. por., účinky zastupovania obhajcom nastávajú okamihom doručenia splnomocnenia alebo opatrenia o ustanovení obhajcu konajúceho orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu. Pritom pokiaľ súdu obžalovaný oznámil totožnosť zvoleného obhajcu až 19.01.2021, stalo sa tak po tom, čo sa už 31.12.2020 dozvedel o verejnom zasadnutí, ktorého termín bol určený na deň 21.01.2021. Nebol teda zákonný dôvod na zmenu termínu tohto, už nariadeného verejného zasadnutia. Podľa § 36 ods. 4 Tr. por. pritom za včasnosť zvolenia obhajcu, ako aj za včasnosť podania žiadosti o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 zodpovedá obvinený; pri zmene obhajcu nie je zvolenie obhajcu alebo ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 dôvodom na zmenu termínu už nariadeného úkonu trestného konania.

Dňa 24.03.2021 bol určený termín verejného zasadnutia na deň 08.04.2021. Obžalovaný písomne požiadal o vykonanie tohto verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Jeho ustanovený obhajca prevzal upovedomenie dňa 29.03.2021. Jeho zvolenému obhajcovi odvolací súd zaslal upovedomenie o konaní verejného zasadnutia dňa 26.03.2021, no napriek tomu, že išlo o advokáta a doručovanie na adresu jeho advokátskej kancelárie, zásielka obsahujúca upovedomenie o konaní verejného zasadnutia na deň 08.04.2021 musela byť na pošte Spišská Nová Ves 1 dňa 29.03.2021 uložená z dôvodu, že adresát bol nezastihnutý. S poukazom na fikciu doručenia, lehota 5 pracovných dní na prípravu na verejné zasadnutie konané dňa 08.04.2021, uplynula JUDr. Tomášovi Tauberovi dňom 05.04.2021.

Úpravou tzv. náhradného doručenia zákonodarca sledoval cieľ odstrániť prípady právnej neistoty spôsobenej bezdôvodným nepreberaním zásielok adresátom a zabrániť snahám strán trestného konania spôsobiť prieťahy v konaní alebo dokonca zmať konanie. Vo všeobecnosti pre vznik fikcie doručenia zakotvanej v § 65 ods. 3 Tr. por. bolo potrebné, aby adresát zásielky nebol zastihnutý na adrese, ktorú na tieto účely uviedol, vtedy by sa doručilo inej dospeléj osobe byvajúcej v tom istom byte alebo v tom istom dome, alebo zamestnanej na tom istom pracovisku, ak by bola ochotná písomnosť prevziať a jej odovzdanie obstaráť, no ak niet takej osoby, písomnosť by sa uložila u orgánu, ktorý zásielku doručuje a adresát by sa vhodným spôsobom vyznamenal, kde a kedy si ju môže vyzdvihnúť. Pri zachovaní týchto podmienok, písomnosť sa považuje za doručенú dňom, keď bola uložená, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

V prejednávanej veci bolo preukázané, že zvolený obhajca JUDr. Tauber, s plnou mocou udelenou pre celé konanie, v čase doručovania súdnej zásielky obsahujúcej toto upovedomenie mal sídlo advokátskej kancelárie v mieste doručenia zásielky. Zjavne sa nezdržoval v tomto sídle svojej advokátskej kancelárie a nebolo zabezpečené ani preberanie zásielok iným zodpovedným pracovníkom. V konkrétnej prejednávanej veci, z relácie zistenej sledovaním poštového doručovania tejto zásielky bolo zistené kumulatívne splnenie podmienok fikcie doručenia upovedomenia JUDr. Taubera o konaní verejného zasadnutia na deň 08.04.2021. Ku dňu konania tohto verejného zasadnutia mal menovaný advokát zachovanú zákonnú lehotu 5 pracovných dní na prípravu.

Navyše, hoci sa s ním odvolaciu súdu podarilo dňa 08.04.2021 pred konaním verejného zasadnutia telefonicky spojiť v takom časovom predstihu pred jeho otvorením, že sa mohol dostaviť, bez akéhokoľvek vysvetlenia sa nedostavil, a to aj napriek svojmu ústnemu sľubu danému v uvedenom telefonickom spojení, že sa dostaví na konanie verejného zasadnutia dňa 08.04.2021. Takýto stav, podľa názoru odvolacieho súdu, zjavne nasvedčoval obštrukcii zo strany menovaného obhajcu obžalovaného. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom obžalovaného treba dodať, že zvolený obhajca za celú dobu od svojho zvolenia obžalovaným nežiadal odvolací súd o realizáciu svojho práva nazrieť do spisu, hoci mu nič nebránilo, aby takú požiadavku vzniesol.

Za absencie žiadosti strany trestného konania o oslobodenie ustanoveného obhajcu spod povinnosti obhajovať obžalovaného, pri zachovaní práva zvoleného obhajcu byť upovedomený o konaní verejného zasadnutia a poskytnutá mu príležitosť na uplatnenie jeho práva osobne sa zúčastniť jeho konania, práva oboznámiť sa so spisom a podávať podnety, návrhy a vyjadrenia odvolaciu súdu zo strany obhajoby, bolo v záujme zachovania práva na obhajobu i ostatných zásad trestného konania vrátane zásady hospodárnosti a rýchlosti, že odvolací súd neukončil oprávnenie ustanoveného obhajcu zastupovať obžalovaného v odvolacom konaní a v záujme zachovania práva obžalovaného, ktorý sa odmietol osobne zúčastniť verejného zasadnutia dňa 08.04.2021.

Odvolací súd sa teda nestotožnil s názorom obžalovaného, že by došlo k porušeniu práva na obhajobu preto, že by nebolo zvolenému obhajcovi umožnené nahliadnutie do spisu za účelom doplnenia dôvodov odvolania, že by nebola zachovaná lehota na prípravu, keďže ho nový obhajca vo väzbe nenavštívil, a že by mu nebol daný termín na naštudovanie spisu. Navyše, ide o úkony, ktoré obhajca môže urobiť kedykoľvek a súd nemá žiadne oprávnenie nútiť ho do vykonania týchto úkonov. Spôsob vykonania obhajoby je záležitosťou obhajcu.

Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, 11 Tr. por., ako aj ich vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por.. Súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných

pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Nesúhlas obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania a jeho hodnotením, nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod. /rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/56/2012 zo dňa 30.10.2012/

Obžalovaný N.. G.. Y. Ž., T., sa obhajoval tým, že ako zastupujúci starosta považoval za nespochybniteľné, že H. Ž. v minulosti vyše 10 rokov pravidelne vyvážala komunálny odpad, pričom pri uznaní hodnoty takejto jej pohľadávky voči obci v sume cca 25.000,- eur vychádzal z podkladov účtovníctva H. Ž., ktoré mu predložila ako aktuálny dlh za vývoz odpadu za obdobie ku koncu roka 2014 alebo 2015. O tom, že H. Ž. zabezpečovala pre obec vývoz odpadu počas obdobia 10 rokov, vedel preto, lebo určité obdobie bol splnomocnený vybavovať agendu H. Ž. a v období, keď pôsobil ako zastupujúci starosta, tak toto splnomocnenie mal jeho otec N.. Y. Ž. U... Trval tak na svojej nevine, popierajúc, že by v prípade predmetnej uhradenej pohľadávky súdnemu exekútorovi išlo v skutočnosti o úhradu neexistujúcej pohľadávky. Dodal, že vychádzal z podpísaného záväzku ešte bývalého starostu obce I. X., ktorý mala k dispozícii H. Ž., no na druhej strane nevedel povedať, či pri predmetnom svojom rozhodnutí mal aj účtovné doklady obce.

Čo bolo ale podstatné pre hodnotiaci záver odvolacieho súdu, že ide o účelovú obhajobu, je samotné stanovisko svedkyne H. Ž. k existencii obžalovaným tvrdeného, údajne jej neuhradeného záväzku, v spojení s výpoveďou svedka S. a listinnými dôkazmi týkajúcimi sa vysporiadania vzťahov svedkyne H. Ž. a obce I. a tiež, v konečnom dôsledku aj prvotná výpoveď svedka I. X..

Svedok L.. P. S., ako starosta obce I., jednoznačne vyhlásil, že obec I. nevedla ani nevedie dlh voči H. Ž., zmluvu zo dňa 20.03.2014, na ktorú odkazoval obžalovaný, on nevidel, obec takúto zmluvu neeviduje, pričom ani H. Ž. si voči obci neuplatnila žiadne pohľadávky v súvislosti s vývozom odpadu a keďže ani ministerstvom financií robený finančný audit obce I. žiadne záväzky voči H. Ž. nepotvrdil, za obec následne žiadal o vrátenie cca 11.000,- eur. Svedok dodal, že pri zistení uvedených skutočností, obec I. bola v nútenej správe a tak o financovaní obce rozhodoval určený nútený správca. Zmluva o vysporiadaní práv a povinností zo dňa 27.01.2017 bola vyhotovená za spolupráce núteného správcu Y. V., ktorý ako zodpovedná osoba za financovanie obce trval na tom, aby finančné prostriedky boli vrátené z dôvodu nezákonného preúčtovania. V rámci uhrádzania neevidovaných záväzkov pritom H. Ž. nedoložila obci žiadne doklady o výške dlhu obce voči nej. Svedok potvrdil vrátenie finančných prostriedkov na účet obce.

Z výpovede svedka I. X., ktorý bol starostom obce I.G. od roku 1998 do 16.09.2015 vyplynulo rozporné tvrdenie, ktorým najprv v prípravnom konaní poprel, že by dňa 20.03.2014 uzatvoril zmluvu o vývoze nie nebezpečného odpadu medzi H. Ž. - U., XXX XX I. XXX a obcou I., na podklade ktorej by mala H. Ž. - U. poskytovať služby obci I. a zároveň rozporne, no bez dokladu tvrdil, že v roku 2014 uzavrel zmluvu o vývoze odpadu s H. Ž.. Zároveň ale dodal, že za také služby jej bolo uhrádzané zápočtom dane z nehnuteľností, ktorú mohla splácať v niekoľkých splátkach a že práve vykonaním služieb zo strany H. Ž. sa tieto vzájomné pohľadávky započítali a ak cena za vývoz odpadu bola vyššia, tak zvyšná časť vyfakturovanej sumy bola obcou uhradená. Nedôveryhodnosti zmeny výpovede v otázke samotnej existencie takej zmluvy, ktorú nepotvrdili ani nastupujúci starosta, ani /v dohode o vysporiadaní záväzkov/ samotná H. Ž. a naopak, ju poprel tvrdiac neexistenciu takého záväzku, nasvedčuje aj to, že samotný svedok X. nevedel vysvetliť, prečo doposiaľ taká zmluva o vývoze nie nebezpečného odpadu, na ktorú odkazoval, nebola zverejnená.

Účelovosť zmeny výpovede svedka X. vyplýva aj z ďalších dôkazov. Z výpovede svedkyne N.. T. W. vyplynulo, že pri vykonávaní auditu v obci I. z predložených účtovných dokladov k 28.09.2015 nebol zistený záväzok obce I. voči dodávateľovi H. Ž. - U. za služby týkajúce sa vývozu nie nebezpečného odpadu z roku 2014, pričom všetky účtovné doklady, s ktorými vtedy pracovali a z ktorých vychádzali, boli predložené vtedy zastupujúcim starostom obce. Aj T.. T. U., ktorá od roku 2012 viedla agendu pokladne obce a od roku 2013 mala na starosti celú agendu obce, uviedla, že nevie nič o existencii zmluvy zo dňa 20.03.2014 o vývoze nie nebezpečného odpadu uzatvorenej medzi H. Ž. - U. a C. I., nikdy ju neevidovala, ani účtovne s ňou nepracovala, a že pokiaľ H. Ž. - U. poskytla obci služby spočívajúce vo vývoze kontajnerov s odpadom, tak poskytnutie týchto služieb obci aj fakturovala vystavením faktúry spolu s ďalším dokladom, ako napr. dodacím listom alebo potvrdením o vývoze odpadu. Svedkyňa poprela, že by v dobe od 02.11.20105 do 07.05.2016 prevzala od obžalovaného výkazy o zrealizovaní vývozu odpadu H. Ž. - U. pre obec I. za rok 2014 a vylúčila tiež prechod pohľadávky H. Ž. za vývoz odpadu pre

obec z roka 2014 na ďalšie obdobie. Uviedla, že ak takéto služby boli poskytnuté, boli aj obcou uhradené. Pritom svedok L.. T. K., ako konateľ spoločnosti FÚRA s.r.o., ktorá sa zaoberá nakladaním s odpadmi, predložil zmluvu o pravidelnom vývoze komunálneho odpadu z KUKA nádob od občanov v obci I. a zmluvu na vývoz veľkokapacitných kontajnerov, ktorá sa realizovala na základe objednávky od obce I..

Pokiaľ obžalovaný odkazoval na nedostatky v evidencii záväzkov, ktoré vyplynuli z audítorskej správy, išlo len o nepriamy dôkaz, ktorý vo vzťahu k priamemu popretiu existencie nejakých neuhradených záväzkov medzi obcou a H. Ž. neobstojí. Z výpisov z obchodného registra vyplynulo, že obžalovaný od roku 1995 bol konateľom v 17 obchodných spoločnostiach, z toho v 8 z nich bola spoločníčkou H. Ž..

Zo Zmluvy o vyporiadaní práv a povinností a uznanie záväzku zo dňa 27.01.2017, uzavretej medzi C. I.Í., v zastúpení starostom L.. P. S., ako veriteľom H. H. Ž. - U., ako dlžníkom, vyplynulo, že zmluvné strany konštatujú nulitnú platnosť Dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 27.01.2016, a to najmä z dôvodu neexistencie záväzku Obec I. voči subjektu H. Ž. - U. v čase podpísania tejto dohody a tiež z dôvodu, že táto dohoda nebola zverejnená v zmysle zákona č. 11/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a v zmysle § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka. Zmluvné strany v nej zhodne konštatujú, že zo strany H. Ž. došlo k bezdôvodnému obohateniu započítaním platby Obce I. na jej záväzok voči veriteľovi Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR. H. Ž. - U. v zmluve uznala svoj záväzok čo do dôvodu a výšky, súčasne sa zaviazala tento záväzok obci uhradiť vo výške 11.259,70 eur do 31.01.2017, pričom vyhlásila, že voči obci I. neevduje žiadnu pohľadávku.

Spomenutá Dohoda o pristúpení k záväzku medzi dlžníkom a veriteľom zo dňa 27.01.2016 bola uzavretá medzi Obcou I., zastúpenou N.. G.. Y. Ž., zastupujúcim starostom obce - pristupujúcim dlžníkom a H. Ž. - U., IČO: 42 028 469-veriteľkou a v jej v čl. I sa uvádza, že na základe Zmluvy o vývoze nie nebezpečného odpadu uzatvorenej dňa 20.03.2014 medzi veriteľom H. Ž., ako dodávateľom služieb a dlžníkom C. I., ako odberateľom poskytovaných služieb, má veriteľ voči dlžníkovi pohľadávku vo výške 25.200,- eur. Obžalovaný vedel pritom o exekúcii, ktorá sa viedla proti jeho matke, svedkyni H. Ž., lebo v tejto dohode je spomenuté, že veriteľ H. Ž. - U. je povinným voči Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka z titulu neuhradenej pokuty vo výške 10.000,- eur s príslušenstvom v exekučnej veci Ex 602/2015, vedenej pred súdnym exekútorom T.. Y. T. z Bratislavy. Zo skutočnosti, že podľa čl. II tejto dohody sa dňom jej podpisu pristupujúci dlžník zaväzuje uspokojiť pohľadávku pôvodného dlžníka a zároveň svojho veriteľa špecifikovanú v čl. I tejto dohody namiesto pôvodného dlžníka H. Ž. - U., čím sa uspokojením záväzku 10.000,- eur s príslušenstvom zníži aktuálna dlžná suma Obci I.. Z toho zjavne vyplýva motív, ktorý viedol obžalovaného k pristúpeniu k záväzku na úkor obce, a ktorý spočíval v tom, aby úhradou predstieraného záväzku obce voči svedkyni H. Ž. takýmto sofistickým spôsobom došlo k skončeniu platnosti exekučných opatrení, ktoré nepochybne sťažovali nakladanie finančnými prostriedkami svedkyni H. Ž. tým, že práve v dôsledku predmetnej podvodnej dispozície s majetkom obce zo strany obžalovaného došlo k odblokovaniu jej súdnym exekútorom zablokovaných bankových účtov.

V deň uzavretia tejto dohody obžalovaný vo svojej Žiadosti o preúčtovanie finančných prostriedkov zo dňa 27.01.2016 adresovanej súdnemu exekútorovi T.. Y. T. a doručenej mu 28.01.2016, požiadal súdneho exekútora o preúčtovanie finančných prostriedkov, ktoré mu boli zaslané vo výške 12.400,- eur pod VS: 601/2015 na Ex 602/2015 v sume 11.259,70 eur, čím by bola exekúcia pod č. Ex 602/2015 úplne vysporiadaná. Dokonca obžalovaný v tejto žiadosti výslovne žiadal, aby exekútor ešte v tento deň odblokoval účty H. Ž. vedené vo Všeobecnej úverovej banke a v Slovenskej sporiteľni. Súdny exekútor T.. Y. T. tak vydal dňa 27.01.2016 príkaz na odblokovanie účtu H. Ž. - U., I..

Tieto listinné dôkazy potvrdzujú hodnovernosť výpovede svedka T.. Y. T., ktorý uviedol, že ako súdny exekútor vykonával na základe poverenia Okresného súdu Svidník exekučné konanie pod sp. zn. Ex 601/15, kde ako povinný figurovala Obec I. a tiež exekučné konanie pod sp. zn. Ex 602/15, kde povinnou bola H. Ž. - U.. Po obdržaní poverenia v konaní Ex 601/15 bolo obci dňa 20.01.2016 doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Aj odvolací súd verí výpovedi tohto svedka, že následne obžalovaný, ako zastupujúci starosta obce, telefonicky mu prejavil vôľu obce hradiť vymáhanú pohľadávku a v súlade s týmto príslubom dňa 27.01.2016 bola na účet exekútora zo strany obce pripísaná suma 12.400,- eur. V ten istý deň mu obžalovaný dal inštrukciu, ako uvedenú platbu obce použiť a žiadal ju preúčtovať na iné exekučné konanie vedené pod číslom Ex 602/15, pričom takúto žiadosť dokonca dostal od obžalovaného aj písomne, a tak rozúčtoval predmetnú platbu v zmysle inštrukcie obžalovaného, neskôr

ale z dôvodu opatrnosti svedok telefonicky kontaktoval obžalovaného ako starostu obce a žiadal ho o bližšie zdôvodnenie pôvodnej žiadosti obce, na základe ktorej obec hradila za H. Ž. a o zaslanie príslušného dokladu, ktorým sa zo strany obžalovaného stal až dňa 22.04.2016 Dohoda o pristúpení k záväzku medzi dlžníkom a veriteľom, kde pristupujúcim dlžníkom bola C. I. a druhým účastníkom bola H. Ž. - U..

Obžalovaný takto konal na úkor obce, pretože napriek tomu, že ako oprávnená osoba, zastupujúci starosta obce, mal prístup do všetkých evidencií obce, a teda aj do účtovníctva obce, nemal pre svoju prezentovanú obhajobu, že nešlo o neexistujúci záväzok obce voči svedkyni Ž., žiadne objektívne a zrejme doklady, žiaden právny základ. Pokiaľ odkazoval na nejaké doklady z účtovníctva svedkyne H. Ž., je to irelevantné, pretože nenakladal s jej peniazmi, ale s peniazmi obce. To svedčí o zjavnom priamom úmysle obžalovaného z vyššie uvedeného motívu spáchať predmetný prečin na majetkový úkor obce I. dokonca v čase, keď hospodárenie obce bolo kritické.

Obžalovaný sám poukazoval na to, že H. Ž., ktorá je jeho matkou, mu osobne povedala, že nutne potrebovala finančné prostriedky na vysporiadanie svojej exekúcie, a tak dal pokyn exekútorovi na preúčtovanie uvedenej sumy na úhradu jej vymáhaného záväzku. Dodal pritom, že všetky zmluvy a faktúry sa začali zverejňovať až po riadnych dopĺňujúcich komunálnych voľbách, kedy bol zvolený nový starosta obce svedok S. a ktorý v mene obce I. túto povinnosť začal plniť. Obžalovaný nevedel ani potvrdiť, či túto zmluvu po jej podpise obec zaevidovala do svojich dokladov, no potvrdil, že čiastka vyše 11.000,- eur odišla a že keď ho potom starosta obce J. I. S. požiadal o vrátenia započítanej finančnej čiastky, tak túto vrátil už 08.02.2017.

Vykonaným dokazovaním bolo skutočne preukázané, že dňa 09.02.2017 bola na bankový účet Obce I. pripísaná suma vo výške 11.259,70 eur z účtu platiteľa Y. Ž.. Obžalovaný takto nahradil škodu skôr, ako bolo 02.05.2017 začaté trestné stíhanie.

Možno poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod R 96/2014, podľa ktorého, ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvolať trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy len pri prečinoch.

Ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák. má podstatný význam nielen pre úvahu, či ide vôbec o trestný čin, ale rozhodujúcim spôsobom zasahuje aj do úvah o tom, či ide o trestný čin závažnejšieho alebo menej závažnejšieho charakteru. Všetky okolnosti dôležité z hľadísk uvedených v tomto ustanovení, je nutné nielen zisťovať, ale tiež objektívne (t. j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich) hodnotiť. Pritom je treba vždy uviesť, či a do akej miery tá alebo oná okolnosť zvyšuje, alebo znižuje stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť.

V tejto súvislosti bolo nepochybne preukázané, že práve obžalovaný ako zastupujúci starosta obce I. po tom, čo uhradil za túto obec dňa 26.01.2016 sumu 12.400,- eur a zvyšok v dvoch splátkach do 19.02.2016, a tak vykonal úhradu z účtu obce v sume spolu 24.805,17 eur na účet súdneho exekútora, tak požiadal toho istého súdneho exekútora z časovo prvej uvedenej sumy preúčtovať sumu 11.259,- eur za neexistujúci /predstierajúc, že je existujúci/ dlh obce vo vzťahu k H. Ž. a ňou cielene uhradil exekúciu H. Ž., ktorá tak získala prospech v podobe neoprávnenej majetkovej výhody a odblokovania jej exekúciou zablokovaných bankových účtov H. Ž., pričom úhrada bola z prostriedkov príjmu z podielových daní, ktoré boli určené pre výplatné listiny pre základnú a materskú školu, aj obecný úrad. Za takých okolností obžalovaný v podstate bez nepochybných obecných dokladov akceptoval a zabezpečil, aby zo sumy uhradenej za obec súdnemu exekútorovi z obecného dlhu bola časť peňazí preúčtovaná na úhradu súkromného exekučného dlhu H. Ž. a toto preúčtovanie znamenalo majetkový prospech H. Ž. na úkor majetku obce I., ktorú obžalovaný zastupoval a ktorej záujmy mal chrániť. Spôsob a okolnosti trestného činu stupeň závažnosti zvyšujú. Rovnako tak priamy úmysel a motív páchatel'a. Motív takého konania obžalovaného bol zjavný - dosiahnuť majetkový prospech na strane H. Ž.. Nasvedčuje tomu rýchlosť konania obžalovaného vo vzťahu k vedomosti o takých majetkových požiadavkách H. Ž., zainteresovanosť obžalovaného na prospechu H. Ž. minimálne z titulu rodinných vzťahov, vedomosť obžalovaného o obmedzeniach v nakladaní s majetkom obce, sofistikanosť postupu ako obísť blokáciu účtov obce, skutočnosť, že žiadny taký dlh obce, ktorú zastupoval, voči H. Ž. obec neevidovala

a on mal prístup k evidencii dlhov obce. Pritom k odhaleniu predmetnej transakcie nedošlo zo strany obžalovaného, ale inej osoby. Pomery obžalovaného a jeho osoba tento stupeň mierne znižujú.

Podstatne ho zvyšuje spôsobený následok v podobe porušeného záujmu na ochrane cudzieho majetku, ktorý je zvýraznený vo výške a dobe trvania spôsobenej škody. Škoda v sume 11.259,70 eur v podobe úbytku na majetku obce a neoprávnené obohatenie tretej osoby reálne trvala dlhšiu dobu, a to od 28.01.2016 do 09.02.2017, kedy pod tlakom zákonnej požiadavky starostu obce bola uhradená. Existencia spôsobenej škody, ako okolnosti podmieňujúcej vyššiu trestnú sadzbu, vylučuje záver, že by závažnosť daného prečinu umožňovala považovať predmetný prípad za prípad, ktorý nemá trestnoprávny charakter a že by bolo v záujme spoločnosti netrestať jeho páchatel'a zákonným trestným postihom. Náhrada škody obžalovaným ešte pred začatím trestného stíhania, na druhej strane mierne znižuje zvýšenú závažnosť konania obžalovaného. Nasvedčuje priaznivej možnosti jeho nápravy, čo bolo dostatočne zohľadnené pri ukladaní trestu. V danom prípade popri formálnych znakoch skutkovej podstaty predmetného prečinu vrátane spôsobenej škody, ktorá vznikla protiprávnym konaním obžalovaného na chránenom spoločenskom záujme, je prítomný aj materiálny znak prečinu a tak skutok presahuje rámec "ultima ratio" a vyžaduje si trestnoprávny postih páchatel'a.

Z vykonaného dokazovania tak bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že práve a len obžalovaný na škodu cudzieho majetku iného /H. Ž./ obohatil tým, že uviedol niekoho /obec I./ do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu, a to škodu až v kvalifikovanej výške 11.259,- eur. Takáto škoda v podobe úbytku na majetku obce, ktorú navonok zastupoval ako oprávnená osoba, trvala dlhšiu dobu. Obžalovaný konal v priamom úmysle v prospech svojej matky, ktorá je jeho spoločníčkou vo viacerých obchodných spoločnostiach, aby úhradou jej exekvovaných záväzkov dosiahla odblokovanie jej bankových účtov súdnym exekútorom. Až potom, čo k sledovanému zámeru obžalovaného došlo a až po odhalení jeho konania správcom ustanoveným v rámci nútenej správy obce, obžalovaný škodu v celom rozsahu uhradil v prospech bankového účtu obce. Nič to ale nemení na skutočnosti, že v čase náhrady škody bol predmetný prečin dokonaný. Okresný súd správne a odôvodnene právne kvalifikoval predmetný skutok ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák..

Podľa § 34 ods. 1, 3, 4 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Trestný rozkaz je jedným z prostriedkov slúžiacich na zjednodušenie a zrýchlenie trestného stíhania v prípadoch, ktoré sú podľa názoru súdu po skutkovej a právnej stránke menej zložité a na dosiahnutie účelu trestného konania nie je nutné prerokovanie veci na hlavnom pojednávaní. Obidve strany však majú zachované právo zmeniť uvedený záver súdu a dosiahnuť verejné prerokovanie prípadu na hlavnom pojednávaní, a to včas podaným odporom.

Obžalovaný sa svojím odvolaním v podstate dovoľával toho, že mu bol uložený podľa jeho názoru trest prísnejší, než aký mu bol uložený trestným rozkazom, ktorý bol práve na jeho odpor zrušený. Domáhal sa teda akoby porušenia zákazu reformationis in peius (zmeny k horšiemu) a vlastne aj princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a svoj nárok odvíjal od spoločnej okolnosti, že k zmene právnej kvalifikácie stíhaného skutku a k uloženiu prísnejšieho trestu v jeho prípade došlo až po tom, čo podaním odporu sám inicioval riadne kontradiktórne konanie. Obžalovaný tým v podstate tvrdil, že okresný súd za danej situácie, po vykonaní hlavného pojednávania nesmel rozhodnúť v jeho neprospech.

V tomto ohľade je potrebné poukázať na znenie ustanovenia § 355 ods. 3 Tr. poriadku, vetu za bodkočiarkou, podľa ktorej pri prejednávaní veci na hlavnom pojednávaní (po riadnom podaní odporu) nie je samosudca viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v trestnom rozkaze.

Špecifickosti odporu zodpovedá i naposledy citované ustanovenie Trestného poriadku, z ktorého vyplýva zákonná výnimka z inak všeobecného uplatňovania zákazu „reformatio in peius“, upraveného pri

sťažnosti v § 195 ods. 1 Tr. por., pri odvolaní v § 322 ods. 3, § 327 ods. 2 Tr. por., pri dovolaní v § 391 ods. 2 Tr. por. a pri obnove konania v § 405 písm. b) Tr. por., teda o opravných prostriedkoch riadnych a mimoriadnych uvedených v Trestnom poriadku. Pokiaľ ide o odpor proti trestnému rozkazu, ten sa považuje za procesný prostriedok, ktorým sa trestný rozkaz len ruší, navyše s tým, že osoba podávajúca odpor žiada opätovné preskúmanie všetkých výrokov, teda aj výroku o treste s rizikom, že súdu nič nebráni, aby s prihliadnutím na výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní nezávisle od svojho pôvodného výroku v trestnom rozkaze vyhodnotil všetky relevantné skutočnosti potrebné pre výrok o vine, o druhu a výmere trestu.

Vo všeobecnosti v praktickej rovine to znamená, že súd môže po vykonaní kontradiktórneho hlavného pojednávania svojím odsudzujúcim rozsudkom uznať obvineného za vinného z ťažšieho trestného činu, alebo mu môže uložiť prísnejší trest aj vtedy, ak vo veci konal len na podklade odporu obvineného. Súd v tomto prípade de facto postupuje spôsobom, ako keby trestný rozkaz vôbec nebol vydaný.

Nie je teda vylúčené, aby všeobecný súd dospel po vykonanom hlavnom pojednávaní k záveru, že miernejší trest uložený trestným rozkazom nie je možné považovať za primeraný, vystihujúci účel trestu, a to i za podmienok, že na hlavnom pojednávaní žiadne nové okolnosti relevantné z hľadiska ukladania trestu nevyšli najavo, ak všeobecný súd v rozsudku náležitým spôsobom výslovne uvedie všetky kritériá, ktoré ho viedli k uloženiu novo vymeraného trestu. Tento názor plne korešponduje s nálezom Ústavného súdu Českej republiky z 10.12.2009, sp. zn. III. ÚS 39/09.

V danom prípade bol obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/151/2017 zo dňa 29.01.2019 uložený pri zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. k) Tr. zák. peňažný trest 2.000,- eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, no trestný rozkaz bol zrušený len na podklade včas podaného písomného odporu obžalovaného. Pritom zo spisu vyplynulo, že príjem obžalovaného, hoci sa ako spoločník či konateľ má podieľať na činnosti viacerých firiem, bol mesačne cca 1.000,- eur. Prihliadnuc na úplnú náhradu škody obžalovaným išlo podľa názoru odvolacieho súdu o neprimeraný zásah do majetkovej sféry obžalovaného. Okresný súd dostal podaným odporom príležitosť zmeniť tento neprimeraný výrok na výrok o zákonom, individualizovanom a primeranom treste, ktorý by rešpektoval všetky, v § 34 Trestným zákonom požadované skutočnosti.

V danom prípade neexistovala žiadna procesná prekážka, ktorá by bránila okresnému súdu uložiť trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom výkonu trestu namiesto trestu peňažného.

Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní vyplynulo splnenie podmienok pre záver, že už samotná hrozba výkonu trestu odňatia slobody na 18 mesiacov trvajúca 30 mesiacov postačí na dosiahnutie účelu trestu.

Podľa evidencie priestupkov a evidencie správnych deliktov a priestupkov obžalovaný v rokoch 2018 - 2019 spáchal 13 dopravných priestupkov, čím síce neprejavil sklon k porušovaniu zákonom chránených záujmov, ktorých podstata by spočívala v ochrane práv iných na ochranu ich vlastníctva, ale svojím konaním prejavil výrazný sklon k páchaniu inej protiprávnej činnosti, čo v spojení so závažnosťou spáchaného prečinu vedie súd k záveru, že je nevyhnutné podrobiť obžalovaného povinnosti viesť riadny život, a to po primeranú skúšobnú dobu, pod hrozbou obmedzenia osobnej slobody.

Aj keď obžalovaný svojou priestupkovou minulosťou neprejavil sklon protiprávne zasahovať do cudzieho vlastníctva a platí, že zahladzuje sa trest, z hľadiska osoby páchatela je namieste zohľadňovať spáchanie trestného činu, za ktorý bol uložený trest, ktorý sa považuje za zahladený, preto z hľadiska osoby obžalovaného je namieste poukázať aj na to, že v dňoch od 01.09.2013 do 01.09.2013 spáchal zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, 4 písm. a) Tr. zák., z ktorého bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/124/2017 zo dňa 04.11.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7To/30/2019 zo dňa 25.06.2020. K zahladeniu odsúdenia došlo preto, že uložený peňažný trest zaplatil dňa 17.08.2020.

Odvolaním napadnutý trest ukladajúci v spodnej polovici sadzby trestu odňatia slobody a pri spodnej hranici zákonného rozsahu skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia je plne primeraný a súladný s osobou obžalovaného, jeho usporiadanými pomermi, skutočnosťou, že podľa odpisu registra trestov sa

na neho hľadí, akoby odsúdený nebol, ako aj s ostatnými skutočnosťami, na ktoré odkazuje ustanovenie § 34 Tr. zák. vrátane toho, že škodu už úplne nahradil.

Pokiaľ bol trestný čin dokonaný už 27.01.2016, kedy obžalovaný za obec vedome pristúpil k neexistujúcemu záväzku predstierajúc existenciu oprávnenej pohľadávky H. Ž. voči obci a kedy príkazom súdnemu exekútorovi previesť sumu škody na účel úhrady súkromnej exekúcie tejto povinnej voči inému oprávnenému spôsobil na majetku obce zistenú škodu, tak k odhaleniu tohto podvodu došlo bez pričinenia obžalovaného až o cca rok. Následne, v súlade so zákonom, začalo trestné stíhanie dňa 02.05.2017. Museli byť vykonané viaceré úkony trestného konania, aby došlo k naplneniu účelu trestného konania. Nejde tak o dobu, ktorú by bolo vo výroku o treste zohľadniť tak, ako obžalovaný vytýkal okresnému súdu.

Okresným súdom uložený trest zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1 až 4 Tr. zák., závažnosti spáchanej trestnej činnosti vyplývajúcej zo spôsobeného následku, zo spôsobu spáchania činu, zavineniu, motívu, osobe obžalovaného, zodpovedá pomeru poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností, ako aj usporiadaným pomerom obžalovaného a priaznivým možnostiam jeho nápravy. Zodpovedá aj záujmu na individuálnej a generálnej prevencii a je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia trestného činu obžalovaného spoločnosťou.

Z predloženého spisu nevyplynuli žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nestrannosť a nezávislosť konajúcej zákonnej sudkyne. Skutočnosť, že obžalovaný mal podľa svojho oznámenia podať na služobne nadriadeného tejto zákonnej sudkyňi trestné oznámenie, je vo vzťahu k tomu irelevantné.

Miera schopnosti sudcu zachovať nadhľad a potrebnú dávku odstupu od veci, od účastníkov konania a od všetkého, čo súvisí s prejednávaním veci v súdnom konaní, je daná stupňom osobnej a osobnostnej pripravenosti sudcu na výkon súdnictva. O nestrannosť musí dbať predovšetkým sudca sám. Pri výkone súdnictva má zachovať vecný prístup za každých okolností. Svojím správaním má dbať na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. Musí mať dostatok schopnosti ovládať svoje konanie, aj sféru svojich vnútorných pocitov. Súčasťou vecného prístupu sudcu k prejednávanej veci a k účastníkom konania je teda aj schopnosť sudcu vyrovnávať sa vnútorne s prípadnými námietkami účastníkov v priebehu i mimo konania, ako aj s eventuálnou kritikou jeho konania, ktorá môže mať rozmanitú podobu. Pokiaľ by sudca (mimo iného) takúto schopnosť nemal, spochybňovalo by to jeho spôsobilosť vykonávať funkciu sudcu. Opačné riešenie chápané ako dostatočný dôvod pre vylúčenie sudcu, resp. sudcov, len samotné skutočnosti vyjadrujúce subjektívne hľadisko účastníka konania (napr. podanie sťažnosti, trestného oznámenia na konajúceho sudcu, občianskoprávnej žaloby proti nemu), by nepochybne popieralo záver, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Odhliadnuc od toho, že v súdnej praxi by takéto riešenie viedlo k situáciám, že účastník by mohol rýdzo účelovo podávať napr. trestné oznámenie na konajúceho sudcu (sudcov), prípadne občianskoprávne žaloby a tak dosiahnuť jeho (ich) vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Umožnilo by sa, aby týmto (obštrukčným) postupom účastník docielil, že danú vec prejedná a rozhodne iný sudca, ktorý podľa jeho subjektívneho názoru sa javí ako „vhodnejší“, príp. že sa oddiali rozhodnutie vo veci. Prijatie takéhoto, či obdobne zjednodušeného nazerania by potom vlastne znamenalo napr. sa aj stotožniť s názorom, že ak de facto v Slovenskej republike v určitých situáciách nie je jediný sudca, u ktorého by nechýbali pochybnosti o jeho nezáujmatosti predmetnú právnu vec prejednať a rozhodnúť, niet tu sudcu, ktorý by nebol vylúčený, a že nemožno teda vec prejednať a rozhodnúť; to by predstavovalo akceptovanie odmietnutia poskytnutia spravodlivosti - denegatio iustitiae, čo je, neprípustné. /Uznesenie NS SR sp. zn. 8Ndz/1/2014 zo dňa 16.06.2014/

Trestné oznámenie /rovnako ako oznámenie o spáchaní priestupku či podanie žaloby na ochranu osobnosti/ sú v podstate zákonnými prostriedkami domáhania sa ochrany svojich dotknutých práv voči inej osobe, s ktorým je spojené právo tejto inej osoby sa brániť tvrdeniami a uvádzať tvrdenia, ktoré nie sú v súlade s predstavami podávateľa takýchto právnych prostriedkov. Ide o uplatňovanie zákonných práv. Len samotná skutočnosť, že prebehlo, prebieha, či bude prebiehať priestupkové, civilné, trestné, či iné konanie, ktoré zákon predpokladá a uznáva, nemôže byť takým zdrojom subjektívnych výhrad strany trestného konania, ktoré by boli nadriadené objektívnym skutočnostiam na vylúčenie zákonného sudcu z konania a rozhodovania trestnej veci a dôvodom do ústavnej zásady neodňateľnosti zákonného sudcu. Navyše, v tomto prípade malo ísť o trestné oznámenie podané na inú osobu než na zákonnú sudkyňu

a dokonca na osobu, ktorá nijako v predmetnej trestnej veci nekonala. Obžalovaný pritom prezentoval len svoje subjektívne námietky voči zákonnej sudkyňi, no nepredložil žiadnu skutočnosť, z ktorej by v prejednávanej veci vyplynul objektívny dôvod, na základe ktorého by mali vzniknúť pochybnosti o jej nezaujatosti a nestrannosti v prejednávanej veci. Odvolací súd nemal dôvod na záver, že by vo veci rozhodovala vylúčená sudkyňa.

Odvolací súd už len dodáva, že na konanie vyšetrovateľa pri výsluchu vykonanom v prípravnom konaní, nemohol mať žiaden vplyv, pričom počas vykonávaného dokazovania obžalovaný netrval na tom, aby súd svedkyňu H. Ž. predvolal a zabezpečil tak jej výsluch. Samotná svedkyňa mohla kedykoľvek počas tejto doby oznámiť súdu svoju ochotu vypovedať, keďže právo nevypovedať využila práve z dôvodu, že obžalovaný je jej synom. Navyše návrh na jej vypočutie mohol obžalovaný počas konania pred súdom, a teda mimo rozhodovacieho oprávnenia vyšetrovateľa o rozsahu dokazovania, predniesť do skončenia dokazovania, no neurobil tak a dokazovanie bolo skončené.

Nakoľko odvolací súd ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne dôvody pre to, aby odvolaniu obžalovaného vyhovel, podané odvolanie ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.